

Neprávem. Stěžovatel správně poukazuje k tomu, že útraty byly přisouzeny již před zahájením vyrovnacího řízení, poslední částka přiznána dne 27. srpna 1931, kdežto vyrovnací řízení bylo zahájeno dne 30. září 1931 a posud ani prvá splátka není splatnou. Jde proto o pohledávku, která jest zasažena vyrovnáním a neměl prvý soud exekuci povolit.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o ní znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jest rozeznávati, zda překážka proti povolení exekuce je v tom, že vyrovnací řízení o jmění povinné strany ještě trvá, či záleží-li v námitce, že vymáhaná pohledávka je zasažena pravoplatně potvrzeným vyrovnáním povinné strany. K oné překážce jest přihlížeti z úřadu, poněvadž zákaz vedení exekuce k vydobytí pohledávek, jež nejsou ani přednostní (§ 12 vyr. ř.) ani oddělné (§§ 13, 14 vyr. ř.) je omezením exekuce z veřejného zájmu i ve prospěch vyrovnacího dlužníka i ve prospěch vyrovnacích věřitelů a jde zřejmě o případ § 39 čís. 2 ex. ř., k němuž podle druhého odstavce § 39 ex. ř. jest přihlížeti z úřadu. Je proto i v rekursním řízení, byť by to byl i nový přednes, k okolnosti té přihlížeti. Jinak je tomu s námitkou, že vymáhaná pohledávka je zasažena pravoplatně potvrzeným vyrovnáním. Ta se již netýká veřejného zájmu, poněvadž jde o částečný zánik vymáhané pohledávky (§ 60 vyr. ř.), a je právě tak soukromoprávní věcí dlužníka a vymáhajícího věřitele, jako každá jiná okolnost rušící neb odkládající nárok, k níž jest přihlížeti jen na zavčas učiněnou námitku, nikoliv na námitku přednesenou teprve v rekursním řízení, kde novoty jsou vyloučeny. Nelze ji proto rekursně uplatňovati a nelze k ní v rekursním řízení po věcné stránce přihlížeti. Zda v souzeném případě jde o případ prvý, či druhý, nelze seznati, poněvadž povinná strana v rekursu jen uvedla, že vyrovnání nebylo přijato, z čehož nevysvítá, zda je vyrovnací řízení již skončeno, či zdali ještě trvá. Je proto z úřadu tuto okolnost zjistiti a podle výsledku zjištění o přípustnosti exekuce podle shora uvedených zásad rozhodnouti. Při tom ovšem je bezvýznamná výtká dovolacího rekursu, že jde o pohledávku s přednostním právem. Neboť zkoumání, zda jde o takovou pohledávku, se děje podle §§ 3 druhý odstavec, 7 a 55 ex. ř. na základě návrhu na povolení exekuce. Vymáhající strana je proto povinna podle § 54 čís. 3 ex. ř. uvést všechny předpoklady pro přípustnost exekuce v návrhu na povolení exekuce; neuvedla-li tyto předpoklady, schází návrhu věcná náležitost návrhu a nelze tento nedostatek doháněti v opravném řízení.

Čís. 11964.

Strana navrhuující povolení zajišťovací exekuce nemusí nabízetí osvědčení skutečností, které jsou u soudu známé.

Nebezpečí, uvedené v § 370 ex. ř., jest spatřovati v tom, že povinný, který podle tvrzení navrhovatele kromě majetku, na který se vede zajišťovací exekuce, nemá majetku, byl stihán za pět týdnů šesti exekucemi i pro značnější pohledávky.

(Rozh. ze dne 7. října 1932, R I 744/32.)

Soud první stolice povolil exekuci k zajištění peněžité pohledávky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Podle § 370 ex. ř. může být povolena pro pohledávky peněžité exekuce k zajištění na základě rozsudku, osvědčili-li se soudu, že by jinak budoucí exekuce byla zmařena, značně stížena nebo musela být vykonána v cizině. Vymáhající strana sice v návrhu tvrdí, že tu takové nebezpečnosti jest, poněvadž povinná strana nemá jiného majetku kromě »pohledávky nalézající se v depositu« okresního soudu v P., ale nenabízí o tom osvědčení, tvrdíc jen, že »mimo to, jak soudu známo, jsou na povinnou stranu vedeny exekuce«, o čemž rovněž nenabízí osvědčení. Předepsané osvědčení v § 370 ex. ř. nemůže však být nahrazeno poukazem k tomu, že dlužníkovy poměry, známé soudu odůvodňují návrh (rozh. ze dne 25. července 1900 čís. 10380 Gl. U. a Komentář Neumannův k exekučnímu řádu k § 370 ex. ř.). Jelikož nebyly ani bližší skutkové okolnosti v návrhu na exekuci k zajištění uvedeny, tím méně osvědčeny ve smyslu § 370 ex. ř., a pouhá notorieta nepostačuje, jest návrh na povolení exekuce k zajištění podle tohoto ustanovení zákonného neodůvodněný.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle § 269 c. s. ř., který podle § 78 ex. ř. platí i v řízení exekučním, nepotřebují skutečnosti, které jsou u soudu známé, důkazu. Není tedy třeba o nich použití důkazních prostředků, kterých může užití podle § 274 c. s. ř. i strana, která má skutkové tvrzení osvědčiti. An stěžovatel v návrhu tvrdil, že je soudu známo, že na povinného jsou vedeny exekuce, a podle zprávy tohoto soudu tomu skutečně tak bylo, nepotřeboval nabízet na osvědčení důkazní prostředek, poněvadž jeho provedení podle hořejších vývodů bylo by zbytečné. Stěžovatel tvrdil v návrhu, že povinný kromě pohledávky, na kterou se navrhuje exekuce zajišťovací, nemá majetku. Jest tedy v tom, že povinný v době návrhu byl stíhán během asi 5 týdnů šesti exekucemi, a to i pro značnější pohledávky, spáťrovati nebezpečí, uvedené v § 370 ex. ř., zejména, uváží-li se ještě, že útraty opětných exekucí ztenčují jen ještě více platební způsobilost dlužníkovu. Právem proto první soud navrženou exekuci povolil.

Čís. 11965.

Zavázal-li se pachtýř, prohlédnuv si dříve předmět pachtu, že všechny opravy na zařízení předmětu pachtu, i přítomné i budoucí, provede sám bez nároku na náhradu, sprostil propachtovatele povinností, by mu věc odevzdal ve stavu upotřebitelném, a nemůže se na něm domáhati náhrady. Ujednání takové není neplatné.

Ustanovení § 1096 obč. zák., že se nájemce nemovitě věci nemůže předem vzdáti práva na osvobození od placení nájemného pro neupotřebitelnost věci k vymíněnému užívání, týká se jen nájmu v užším slova smyslu, nikoliv i pachtu.